

“ ကြည့်မရတာ ချစ်လို့လား ”

ဇေယျတလူ

“ဟင်း ...”

“ဟင်း .....

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတယ်ဆိုရင်ဘဲ . . မျက်နှာတွေကို တောင်တစ်ဖက် မြောက်တစ်ဖက် . . လွှဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် . . . ။

ဒီမေသစ္စာဦးဆိုတဲ့ . . စောက်ကောင်မကို ကျွန်တော်အကောင်းစားလေး သက်ဝေ ကြည့်မရပါဘူး။ အဲ . . သူ့ဖက်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်းကျိုးနေပုံဘဲ။ ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်တွေလဲမသိဘူး။

ကျွန်တော်က မျက်နှာလွဲရုံဘဲလွဲတယ် . . အဲဒီစောက်ကောင်မက မျက်နှာလွဲဂ္ဂုတင်မကဘူး မေးကိုပါ ထိုးလိုက်သေး။ ပြီးတော့ရင်ကိုချီ . . ဖင်ကိုလိမ်ပြီး ဆက်တောက်တောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျော်သွားလေရဲ့။ ကျွန်တော့်ဗျာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလို့ သူ့နောက်ပိုင်းကို မကျေမနပ်နဲ့ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။

လူကသာ စောက်မြင်ကပ်စရာကောင်းတာ . .

ဖင်ကြီးတွေကတော့ဗျား . . တစ်နှစ်နေလို့မှ . . ဒီလောက်လှတဲ့တာမျိုး တွေ့ခဲသားဗျ . . ။ ပြီးတော့ . . သူကငယ်ငယ်ထဲက . . ဖင်ကောက်မ။

သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်ထဲက တစ်လမ်းထဲနေကြတာလေ။ ခလေးတွေထဲက ကြောင်နဲ့ပခွေးလို့ တစ်စက်မှ မတဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ကြီးပြင်းလာကြပြီး နောက်ဆုံး ကျောင်းတွေ ဘာတွေပြီးလို့ အလုပ်ရတော့လဲ . . အဟဲ ဒီနေရာမှာ . . ကျနော်နဲ့အောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာကိုး . . ဒီတော့ သူက သူ့ဌေးသမီး . . ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာပီပီ . . ကျွန်တော့်ကို ဖိချင်တာပေါ့။ ဘာရမလဲ . . ။

အလုပ်ဖြုတ်ချင်ဖြုတ်ပစေဆိုပြီး . . ထောင်ပြလိုက်တယ် . . အမောက်နော် . . အမောက် . . ကျွန်တော်က အဖိုးကြီးနဲ့ ပီပြင်တော့ မချောတပ်လန်သွားလေရဲ့။ နောက်ပိုင်းဆို ကျွန်တော်နဲ့သူ ခပ်တန်းတန်းဘဲ . . သူလဲ ကျွန်တော့်ကို ဘာဘာညာညာလာမမေးတော့ဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော်မကြည်တာ အဖိုးကြီးမသိပါဘူး . . အသိလဲ ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ အဖိုးကြီးကို သူသိပ်ကြောက်လေတော့ အဖိုးကြီးရှေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံမိအောင် ရှောင်တယ်။ နို့မို့ရင် လုပ်ငန်းစကားတွေ ဘာတွေပြောနေရဦးမှာကိုး။

သူ့နောက်ပိုင်းကို ကြည့်ရင်း . . ကျွန်တော်ကလိ
ချင်စိတ်ပေါက်လာမိတယ်။ ဝါကြောင့် သူ့နောက်လိုက်
သွားမိတယ် . . သူတော့ သူ့စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ပြီး
နေပြီလေ။ “အဟမ်း . . .”

အင်တာနေရှင်နယ် လူခေါ်နည်းနဲ့ အသံပြုလိုက်
တယ်။ တွေတော့လဲ မျက်လုံးပြူးကျယ်တဲ့ မျက်လုံးတွေ
နဲ့ မော့ကြည့်လာတယ်။ “ဆို . . .”

“ဒေါ်မေသစ္စာဦး အခန်းထဲဝင်တော့ တံခါးကို
သေချာမပိတ်ခဲ့ဘူးထင်တယ် . . ဟိုမှာကြည့်”

ဟုတ်ပါ့တော် . . . ။

တံခါးက ထုံးစံအတိုင်း ပညာပြုပြီလေ . . သူက
သူ့ဌေးသမီးပီပီ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရိုး ထုံးစံမရှိဘူး။
ပီတော့ အရှိန်လွန်သွားတဲ့တံခါးဟာ အပွင့်မှာ ဒေါက်
ထောက်မိပြီး . . ပြန်မပိတ်တော့ဘူးလေ။ နံနက်ခင်း
လေပြေလေးဟာ ဖုန်တွေ . . သစ်ရွက်တွေ . . အ
ခြောက်တွေ . . စက္ကူစုတ်တွေကို နှံ့ခန်းထဲ အင်တာဗျူး
ခေါ်လာပါတယ်။ ညစ်နွမ်းပြီး တစ်ဝက်သာရှိတော့တဲ့
သတင်းစာစက္ကူတစ်ရွက်ဆိုရင် အခန်းဝေါင်ဆုံးက မန်နေ
ဂျင်းခါရိုက်တာစားပွဲရှေ့တောင် ရောက်နေပြီ။

“နပ်ပိတ်လိုက်ပါလား . . .”

“တိုး . . သူများနမော်နမဲ့တာတွေ လိုက်လုပ်ရ
အောင်လို့ ဒီနံ့မှာလာထိုင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျား
ရဲ့အပြစ်ကိုထောက်ပြရုံသာ ထောက်ပြတာ . . ကျန်တာ
ခင်ဗျားတာဝန်။ ဒီတင်ဘဲ . . ။

“ဟေ့ . . ဒီတံခါးကို ဘယ်သူကမြင်းကြောထပြီး
ဖွင့်ထားတာလဲဟေ့”

ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ပြုပြင်ထားတဲ့ သူ့ရှုံးခန်းကြီး
ဖုံတွေနဲ့ . . မှန်မှိုင်းနေလို့ ကားတောင်စက်ရိုက်မသပ်
သေးဘူး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးကိုကိုဦးဟာ ကျားဟိန်းသံ
ကြီးနဲ့ အော်ပါတော့တယ်။ “ဟယ် . . .”

ဒီလိုဆိုတော့လဲ . . ကြောက်တတ်သားဘဲ။

ဝါပေမဲ့ . . . ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာမို့ထင်ပါရဲ့ . . မာနမချဘူး။

“သမီးဖွင့်တာ . . .” “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တံခါးကျမ်းဖြစ်နေလို့ ဆီထဲတာ”

“ဟုတ်ကဲ့လား . . ဝါထင်တဲ့အတိုင်းဘဲ . . ဒီတ
ရုတ်ပစ္စည်းတွေ စောက်သုံးကို မကျဘူး” “အဟတ် . . .”

မေသစ္စာဦးနားကပ်ပြီး တစ်ချက်သွားဖြုပြလိုက်
ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ဌေးအခန်းထဲလိုက်ဝင်ပြီး . .
မနက်စာအလုပ်တွေသွားယူရတယ်။

ပြန်ထွက်လာတော့ . . . "အဟား . . ."

တကယ်ဘဲအသံထွက်အောင် ရိုလိုက်မိတယ်။ သူ
ငွေးသမီးခမြာတံမျက်စီး တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်ခန်းလုံး လိုက်
လှဲကျင်းနေရတာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မီးဝင်းဝင်း
တောက်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ကြည့်နေရဲ့။

ဒါဟာ အသေးအမွှားလေးဘဲရှိသေးတယ်။ တစ်
နေ့တစ်ခေါက်လောက် သူနဲ့ကျွန်တော်ငြိနေကျ။ သူကလဲ
ကျွန်တော်အလုပ်ပြုတ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ . . . ခြေ
ထိုးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ . . . တကယ်တော်တဲ့ (အဟုတ်ပြောတာ
ပါ) ကျွန်တော်ကို မကျော်နိုင်ပါဘူး။

သူနဲ့အဆင်မပြေပေမဲ့ ကျန်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေအား
လုံးနဲ့တော့ အဆင်ပြေတယ် . . . ယောက်ျား ၃-ယောက်
နဲ့ . . . မိန်းကလေးနှစ်ယောက် နောက်ထပ်ရှိပါတယ်။

ယောက်ျားတွေ . . . ထား။

မိန်းကလေးတွေကတော့ ခင်ဗျားလဲစိတ်ဝင်စားတဲ့
အကြောင်းမို့ ပြောပြရမယ်။

တစ်ယောက်က ချိုချိုသင်းတဲ့ . . . စပ်စလူး . . .
အသက်(၂၆)နှစ်ရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကောင်း
တယ်။ လက်နှိပ်စက်စွာရေး။ နောက်တစ်ယောက်က။

ဒီတာရွှေတဲ့ . . . သူကတော့ သူငွေးကို သိပ်ဖေ

ဘာပေးတယ်။ အင်း. . . ကြည့်ရတာ သူငွေးကတော်
လေးလုပ်ချင်တယ်ထင်ပါ။ ရုပ်ကလေးတော်တော်ချော
တယ်။ ပစ္စည်းလဲကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ဥစ္စာတွေကို ဂရု
တစိုက်ထိန်းသိမ်းထားပုံဘဲ။

ဒါတွေထားပါတော့ . . .

ခင်ဗျားတို့ စိတ်တိုစရာ ဟိုသည်မဟုတ်တမ်း
တရားတွေမပြောချင်ပါဘူး . . . ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချိုသင်း
ရဲ့ အချစ်နိဗ္ဗာန်လေးတည်ဆောက်ပို့ ပြောပြမယ်။ ရှေ့
မျက်နှာနောက်ထားပြီး . . . နားထောင်ပေါ့ . . . နော် . . .
အဟဲ . . . ဟဲ . . . ။ ဒီလိုဗျ . . .

ချိုချိုသင်းက ကျွန်တော့်နောက်မှ ရှေ့ရောက်လာ
တာ။ ဒီတော့ဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့တစ်နေရာရာမှာ အလုပ်
ဝင်ခါစမျက်စိသူငယ်နဲ့ ဟိုလူမျက်နှာလိုက်ကြည့် ဒီလူ
မျက်နှာလိုက်ကြည့်နဲ့ ဖြစ်သလိုမျိုးပေါ့ဗျာ . . . မှတ်မိ
မှာပေါ့။ ဒီတော့ . . .

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်ကလဲ
. . . မနေတတ်ဘူး . . . ချိုချိုသင်းကလဲ လှတာကိုး။

ဒီတော့ . . .

ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ . . . ဇရက်တောင်ပံကျိုးတွေ
ကြလောသတည်းပေါ့။ ကျွန်တော် ခံတွင်းပျက်နေတာကို

သူမသိသလို . . သူဟာတောင်ပံကိန်း ဇရက်တစ်ကောင်
လို့ ကုမ္ပဏီအရာရှိ ကျွန်တော်မထင်မိဘူး . . ကုမ္ပဏီဆို
တဲ့အရိပ်အာဝါသအောက်ကို ရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်သရေ
ရှိမိန်းမတစ်ယောက်ဘဲ . . ထင်မိရဲ့။

ဘယ်ဟုတ်မလဲ။

“ကိုသက် . . ဒီဟာလေးဘယ်လိုဖြည့်ရမလဲဟင်”

ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တာ နှစ်ရက်ဘဲရှိပေမဲ့ . . ကျွန်
တော့်နာမည် သူ့နုတ်ဖျားမှာ ကိုသက်တဲ့ . . အဲ . .
ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော်ဘဲ . . သူ့ကိုချို့လို့ တေးလူ
တွေများ စောက်မြင်ကပ်မလားမသိဘူး။

စာရွက်ကမ်းပေးပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ တ
ဒေါင်ထောက်ထားရဲ့ . . ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေဟာ
စာရွက်တိုမမြင်ဘဲ . . လည်ဟိုက်အင်္ကျီကပြုထွက်နေ
တဲ့ စနေနှစ်ခိုင်ကို မရှက်နိုင်ဘဲကြည့်နေမိတယ်။

ဒီတော့ . . သူဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။

ခင်ဗျားတို့ ရည်းစားတွေ ပြုံးသလိုရှက်ပြီးလေး ပြုံး
ရင်းရိုးတိုးရွာတဖြစ်စေတဲ့ မျက်စောင်းလေးပင် ထိုးလိုက်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနေအထားကို မပြင်ဘူး။ ကြည့်ပါ
စေလို့ . . ရက်ရက်ရောရောကြီးပေးနေတဲ့ပုံဘဲ။

“အဟင်း . . ချို့ရဲ့ဒါက လွယ်လွယ်လေးပါ”

ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ် . . ရုံးဝင်စအပျိုမလေးတွေ
ကို ဘယ်လိုရှင်းပြသလဲ အဲလိုဘဲပေါ့ ပြီးတော့ ထဘီ
တင်းတင်းစီးထားလို့ သေးကျင်တဲ့ခါးအောက်ကနေ စွင့်
ကားတဲ့တင်ကို ခါပြသွားတာ။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ရ
တယ်။ အမယ်လေးနော် . . ရင်လေးလိုက်တာ။

“ချို့တစ်ယောက်ထဲ ပြန်မှာလား”

“အိုး . . ဘယ်လိုမေးတာလဲ . . ဒီမှာမတွေ့ဘူး
လား . . တစ်ယောက်ထဲ . . ”

“အား . . ကျွန်တော်ကလမ်းကြုံခေါ် သွားမလို့ပါ”

“ကြုံမှလား . . ” “မကြုံလဲ တမင်လိုက်ပို့မလို့ပါ”

“အဟင်း ကိုသက်က သဘောကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ထာဝရသဘောကောင်းပါတယ်”

ဒီတော့ . .

သူနဲ့ ကျွန်တော်နေ့တိုင်း အသွားအပြန်ဖြစ်နေရ
တာပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်စိတ်မညစ်ပါဘူး . .
ပလောင်တောင်တက်နေ့စာပါ . . အေးဆေးပေါ့။

သူကရော . .

သူကလဲ ပိုရင်းနှီးမှုတွေပြလာတယ် . . ခင်ဗျား
တို့စိတ်အတိုင်းဘဲဗျာ . . အပိုတွေသိပ်မရေးချင်ဘူး . .
ထမင်းထဲယူလာတာတို့ . . အချဉ်ထုပ်လာကျွေးတာ

တို့ပေါ့ . . ။ ပြီးတော့ . .

စောစောပိုင်းကလို အထက်အရာရှိရှေ့မှာ မရပ်
တော့ဘူး . . ကျွန်တော့်တုလားထိုင်ဘေးမှာရပ်ပြီး ကု
လားထိုင်နောက်မှိုကို လက်တစ်ဖက်ထောက် . .
ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ကနေ ထိုင်ကြည့်တတ်တယ်။ ဒါက
တော့လူရှင်းမှပါ။ အဲလိုဆို ကျွန်တော်မြင်နေကျ အလှ
အပတွေ မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့။ အဲ . . သူ့ရဲ့နို့အိအိကြီး
တွေကတော့ အသဲယားစရာ ကျောက်လှပွတ်ပါရဲ့ . .
သူ့ရောကျွန်တော်ပါ . . မသိလိုက်မသိဖာသာနေ
လိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ . .

သူ့ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရောက်တာ တစ်လရှိပြီ . .
လခထုတ်တဲ့နေ့ပေါ့။

“ကိုသက် ဘာစားမလဲ” “ကျွေးတာစားမယ်”
“တကယ်လား . . ” “တကယ် . . ”
“ဒါဆို . . ချိုကိုယ်တိုင် ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးမယ်”
“အကောင်းဆုံးပေါ့ . . ”

နှစ်ယောက်သား ရုံးကအပြန် ဘီယာတွေ ခေါက်
ဆွဲတွေ တစ်ခြားတိုလီမိုလီတွေ လိုက်ဝယ်ပြီး ကျွန်တော့်
ရဲ့အခန်းလေးဆီကို လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့
(၆)နာရီထိုးနေပြီ . . သူကခေါက်ဆွဲကြော် . .

ကျွန်တော်က ရေချိုး . . ပြီးတော့ ကျွန်တော်က စားပွဲ
ပြင် . . သူကရေချိုးတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ (၂၁)ရာစုရောက်
နေပြီ . . ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ကြတာလေ။ ရေချိုးပြီး
တဲ့ သူ့အလှဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်မျက်စိ
မှာ သိပ်လှနေသလားဘဲ။ အချိန်က (၇)နာရီကျော်နေပြီ။

စားသောက်ပြီးတော့ (၈)နာရီ (၁၅)။
“ချို . . . ” “ဟင် . . ကိုသက် . . ”
“ထားခဲ့တော့မှာလား . . ”
“ခစ် . . ခစ် . . ခစ် . . ကိုသက်ကလဲ”

နှစ်ယောက်လုံး ဘီယာနှစ်ဗူးစီဝင်နေပြီမို့ . . များ
နေကြပြီ . . ချိုချိုသင်းနှုတ်ခမ်းတွေဟာ နီရဲပြီး ရွန်းစို
နေတယ် . . နောက်ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကိုလျှာနဲ့ မကြာ
ခဏသပ်နေရဲ့။ ပြီးမောက်တဲ့ရင်အစုံဟာ လှိုင်းထနေရဲ့။

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးမလွဲဘဲ အကြာကြီး
ကြည့်နေမိတယ် . . အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ပေါ့။
သွေးဆူလွယ်တဲ့ ယောက်ျား ကျွန်တော်ဟာ မနေနိုင်
တော့ဘူး။ အသာထပြီး သူ့ဆီလှမ်းသွားမိတယ်။ အရည်
လဲနေတဲ့ သူ့မျက်နှာမှ မျက်လုံးလေးတွေဟာ မှေးစင်း
သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ညှို့ယူနေတယ်။

နှုတ်ခမ်းသန္တာဟာ ဖြတ်ကနဲ မဆိုစလောက်ဟ

သွားပြီး . . အထဲက သွားတန်းညီညီလေးဟာမီးမှိန်မှိန်
အောက်မှာ တဖြတ်ဖြတ်မျက်လုံးနဲ့ အပြိုင်လက်နေရဲ့။

ကျွန်တော်လဲ . . မုန်ယိုပြီး . .

သူ့ပုခုံးကိုလက်နဲ့ စုံကိုင်ပြီး ကြို့လင့်ဟန်ထင်ရတဲ့
နီကြာကြာနှုတ်ခမ်းကို ဖမ်းစုပ်ပြစ်လိုက်တယ်။

“ပြွတ် . . .” “အင်းဟင်း . . .”

ငြင်းဆန်မှုမရှိဘဲ ကျွန်တော့်လည်ဂုတ်ကို သူ့လက်
တွေကသိုင်းဖက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းထဲ
တိုးဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လျှာကို သူ့လျှာထိပ်လေးနဲ့
ဆီးကြိုတို့ထိကလိပေးတော့ ကျွန်တော်ကြက်သီးတွေ
ထသွားမိတယ်။

အနမ်းဟာ ဘယ်လောက်ရှည်ကြာလဲမသိဘူး။

ကျွန်တော်ရော . . သူပါ အသက်ရှူမဝတော့ဘူး။

“ပြွတ် . . .” “ဟင့် . . ကိုသက် . . .”

မိန်းကလေးတွေသာ ကြည့်တတ်တဲ့ပ အကြည့်
လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မီးစိမ်းပြပါတယ်။ ဒီတော့ . .

ကျွန်တော်ကလဲ အတင်းအကြပ်မုန်ယိုနွားလို မာန်
လုပ်ရတော့တာပေါ့။ သူ့ကိုဆွေ့ကနဲ ပွေ့ပြီး ကျွန်တော့်
အိပ်ခန်းဆီတို့ခေါ်သွားတယ်လေ။ သူကတော့ ဘာမှ
မပြောဘူး . . ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့

သိုင်းဖက်ပြီး ပါလာတာပါဘဲ။ ပျော့အိနူးညံ့တဲ့ သူ့နို့အုံ
တွေဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးကို ပိုခန့်အောင် လှုံ့ဆော်နေရဲ့
အခန်းထဲရောက်တော့ သူ့ကို ကုတင်ပေါ်အသာချပြီး
ကျွန်တော်လဲ သူ့ဘေးမှာ အသာဝင်လှဲလိုက်တယ်။ သူက
တော့မျက်စိမှိတ်ထားရဲ့။

“ချို . . .” “ဟင်း . . .”

ဒီတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာတယ်။

“ချစ်မယ်နော် . . .” “အင်း . . .”

သူ့နှုတ်ခမ်းရွဲရွဲကို တစ်ရှိုက်မက်မက်ပြန်စုပ်ယူမိ
ပြန်တယ် . . ဒီတစ်ခါပိုကြာတယ်။ ပြီးတော့ . .

ပိုပြီးပူလောင်တယ်။ လျှာနှစ်ချောင်းဟာ ကမ္ဘာဦး
လူသားတွေ မီးဆိုက်ဖို့ထင်းနှစ်ချောင်း ပွတ်သလို အခဲ
မပြေပွတ်တိုက်နေကြရဲ့။ ဟုတ်တယ် . . ကျွန်တော်တို့
ရင်ထဲက မီးတောက်ဟာ တစတစနဲ့ ပိုကြီးပြီး ပိုပြင်းထန်
လာတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေဟာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
ရှောက်သွားနေကြပြီ။

သူ့လက်တွေကလဲ ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို အသာ
ပွတ်ပေးနေရဲ့ . . နောက်ဆုံးကျွန်တော့်လက်ဟာ သူ့နို့
အုံတွေကို အင်္ကျီအောက်ကနေ လျှိုပြီး ကိုင်မိတယ်။ ပြည့်
ဖြိုးတင်းတောင့်နေတဲ့ အုံကြီးတွေဟာ တစ်သက်ဖြူလို့

ပြုစရာမရှိဘူး . . ကျွန်တော့်လက်ကြားထဲကနေ အိနေ
တဲ့နို့အုံသားကြီးတွေ အံကျလာတယ်။ နို့သီးလေးက
တော့ လက်ဝါးကို ခိုးလိုးခုလုနဲ့လာထောက်နေကြရဲ့။

သိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး . . ဒါကြောင့် သူ့ရင်
ဘတ်ကိုဆွဲလှန်ပြစ်လိုက်တယ်။ သူ့ကျွန်တော့်ကို အပိုင်
တွယ်ထားသလားမသိဘူး . . တီရှပ်အောက်မှာ ဘရာ
စီယာဝတ်မထားဘူးလေ . . ရေချိုးခန်းထဲမှာ . . ချွတ်ခဲ့
မှာပေါ့ . . ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အချိန်ကုန် သက်
သာတာပေါ့။

ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ နို့အုံတစ်ခုပေါ် အသာမျက်နှာ
မှောက်ချလိုက်တယ်။ နို့သီးကိုအသာ ပါးစပ်ထဲ ငုံ့လိုက်
တယ်။ “ဟင်း . . ဟား . . ”

ချိုရင်ဘတ်ကြီးတစ်ဖက်ဟာ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်း
ရှိရာသို့ ကော့တက်လာပါတယ်။ နို့သီးထိပ်က အရည်
လေးတွေ စိမ့်ထွက်လာတာကို ကျွန်တော့်လျှာက ခံစား
လိုက်မိတယ်။ နို့တစ်ခုလုံးကို အားရပါးရ စုပ်ယူလိုက်
တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ပြတ်တာအတော်
ကြာပြီ . . ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်စဝင်ထဲကဘဲဆိုပါတော့။
ဒီတော့ သူ့နို့တွေကို နီရဲလာတဲ့အထိ စို့လိုက်စုပ်လိုက်၊
ယက်လိုက်လုပ်နေမိတယ်။ နို့သီးနှစ်ခုလုံးဟာ တင်းမာ

ပြီး ထောင်တက်နေပြီး နို့အုံတွေဟာလဲ တင်းမာနေရဲ့။

နို့စို့ပေးနေတုန်း ကျွန်တော့်လက်တွေဟာ သူ့ထမီ
ကိုအသာဖြေပြီး အောက်ခံမဲ့ စောက်ဖုတ်ပေါ်ရောက်
သွားပါတယ်။ ဖိုကထုတ်စပုနဲ့ပေါင်းလို ပူနွေးပြီး နူးညံ့
နေရဲ့ . . အမွှေးတွေက ကြီးတိုးကျွတ်ပေမဲ့ ကြမ်းတယ်ဗျ။
အကွဲကြောင်းလေးကို အသာလက်ခလယ်နဲ့ ပွတ်ဆွဲ
ပေးရင်းကနေ တဖြေးဖြေးနဲ့ ထိုးသွင်းနေမိတယ်။

ရေချိုးပြီးစမို့လားမသိဘူး . . စေးကပ်နေတယ်။ ဒီ
တော့ သူ့ကအလိုက်တသိဘဲ . . ပေါင်ကို အသာဟာ
ပေးလာတယ်။ ဒီတော့မှ လက်ခလယ်ဆစ်ကနဲ စောက်
ဖုတ်ကြားထဲတိုးဝင်သွားပါတော့တယ်။

စောက်စေ့ကလေးဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးလို ခုန်
နေရဲ့။ လက်ဟာ တစတစနဲ့ စောက်ခေါင်းထဲကို နာသ
ထက်နာအောင်တိုးဝင်သွားလေရဲ့။ လက်ခလယ်နော်
လက်ညှိုးလေးကတော့ စောက်စေ့ကို အသာကလိပေး
နေရဲ့။ ဒီတော့ မချောက ပေါင်ကို ဟစ်ဟစ်နဲ့ လှုပ်ပေး
နေရဲ့ . . ။ စောက်ခေါင်းထဲက အရည်ကြည်တွေ
တစတစ စိမ့်ယိုကျလာတယ် . . ဒီတော့ လက်အသွား
ကသွက် လာတာပေါ့။

ကျွန်တော် သူ့ထဘီကို အသာအောက်ကိုဆွဲချွတ်

ချလိုက်ပါတယ်။ ဖြူဖွေးတဲ့ပေါင်တံတွေနဲ့ ဝိုက်သားရဲ့ အလယ်မှာ စောက်ဖုတ်မဲမဲလေးဟာ ဝင့်ကြွားဖောင်းမို့ စွာရှိနေရဲ့ . . . စောက်မွှေးတွေဟာ လိမ်ကောက်ပြီး စောက်ဖုတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်နေပေမဲ့ စိတ်ကြွ နေဟန်ရှိတဲ့ ချိုချိုသင်းရဲ့ စောက်ဖုတ်ဟာ အရမ်းကို ဖောင်းမို့ပြီး အကွဲကြောင်းတွေဟာနေလို့ အတွင်းသား ပန်းရောင်တွေကို အတိုင်းသားမြင်နေရပါတယ်။

ဒါတွေဟာ အလှကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။

ဖြစ်နိုင်ရင် ဝါးစားပစ်လိုက်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ နွားတစ်ကောင် မြက် စားသလို ချိုချိုသင်းရဲ့ ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲဝင်ပြီး စောက် ဖုတ်ကို မျက်နှာအပ်လိုက်ပါတယ်။

“အိုး . . . ကိုသက် . . . ရယ် . . . ဟင်း . . .”

အကွဲကြောင်းလေးကို အရင်းကနေအဖျားထိ လျှာ သိမ်းယက်ပေးရုံနဲ့ မချောငှက်ဖျားတက်သံကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို တမ်းတလိုက်ရဲ့။

လျှာဟာ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို အစပျိုးပေးပြီးတာ နဲ့ စောက်စေ့နဲ့ခွာပြီး ချစ်တင်းနှောနေရဲ့ . . . စောက်စေ့ လေးဟာ တဆတ်ဆတ်နဲ့ခါယမ်းနေတယ်။ ဒါကို အား မရဘူးထင်ပါရဲ့ . . . ချိုချိုသင်းရဲ့ဖင်ကြီးဟာ ကော့ကော့

တက်လာပါတယ်။ ဒီတော့ . . .

ကျွန်တော့်လျှာဟာ စောက်ခေါင်းထဲကိုပိုပြီး နက် နက်ရောက်တာပေါ့ . . . စောစောက အရည်တွေဟာ ငံကျိကျိအရသာနဲ့ . . . ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ အ ကောင်းစားဆပ်ပြာနဲ့နဲ့ စောက်ဖုတ်နဲ့ဟာ ရောထွေးပြီး နှာခေါင်းထဲဝင်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခံရခက်လောက် အောင်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပိုပြီး ထကြွစေပါ တယ်။ “မြတ် . . . ပလပ် . . . မြတ် . . . အိုး . . . ကိုသက် . . . ရှိုး . . . ဟင်းဟင်း . . . ကိုသက်ရယ် . . . အိုး . . .”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက်နဲ့ တယု တယ ပွတ်သပ်ပေးရင်းကနေ ကလေးတွေစိတ်ကောက်ရင် လုပ်သလို ခြေထောက်ကို ကွေးချိဆန့်ချိလုပ်နေရဲ့။

ပြီးတော့ . . .

နှုတ်က . . . ကျွန်တော့်နာမည်ကို မချတမ်းတနေ ရဲ့ . . . ။ အရည်တွေဟာ စောက်ခေါင်းထဲကနေ တပွက် ပွက်အံထုတ်နေတယ်။ ဖင်ကြီးဟာ အားမလိုအားမရနဲ့ ကော့ကော့ပေးနေရဲ့။ ကျွန်တော့်လျှာကို အထဲကနေ ညှပ်ပြီးစုပ်နေသလိုဘဲ . . . ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပြန်ဆွဲထုတ် သူကညှပ်စုပ်နဲ့ အရသာ အတွေ့ကြီး တွေ့နေကြရဲ့။

“အ. . အာ. . အီး. . ဟီး. . ဟီး. .”

ကျွန်တော့မျက်နှာကို အနီးကပ်ပြီး ကြက်ဥနဲ့ ပေါက်ခဲလိုက်ရသလိုပါဘဲ။ ရွှေသွားတယ်. . ပါးစပ်ထဲထိ ဝင်ရောက်ကုန်ရဲ့။ သူ့စိတ်မကျေနပ်မချင်း ပေါင်နဲ့ ခေါင်းကိုညှပ်ထားတယ်လေ။

“အား. . ကိုသက်ရယ်. . ကောင်းလိုက်တာ”

မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ အားရကျေနပ်သံကြီးနဲ့ ကျွန်တော့ကိုရင်ဖွင့်လာပါတယ်။ နေပါဦး အမိရယ် ဒီ ထက်ကောင်းတာတွေလာဦးမယ်. . ဘာကိုစိတ်စော နေရတာလဲ။

ကျွန်တော်အသာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ပုဆိုးနဲ့ တီရှုပ် ကိုချွတ်ချလိုက်ပါတယ်။ ချိုချိုသင်းဟာ ကျွန်တော့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကို မက်မက်မောမော ရမတ်သိုးဝေတဲ့ မျက်လုံး နဲ့ကြည့်နေပါတယ်။ မြင့်မားတဲ့ ကျွန်တော့အရပ်. . ကျယ်ပြန့်ပြီး မိမောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့ရင်အုပ်တွေ အဆီ ကင်းမဲ့တဲ့ . . ဝမ်းသား . . ။

ပြီးတော့ . . နံပတ်ခုတ်တစ်မျှကြီးလှတဲ့ ကျွန်တော့ငယ်ကြီးကိုပေါ့။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်နီးပါး တုတ်ပြီး ၈ လက်မအထိရှိတဲ့လီးကြီးကို။

“အကြီးကြီးပဲနော် . .”

မျက်လုံးကို မမှိတ်ဘဲ ရင်ဖိုသံလေးနဲ့ ဆိုလိုက် ပါတယ်။

“ကလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ မကြီးပါဘူး ချိုရယ်. .” “အို. . သိပ်ဆိုးတယ် . .”

မိန်းမတို့မမ္မတာ ကလေးမွေးတဲ့အခါ ကလေးတစ် ယောက်ရဲ့အတိုင်းအတာလောက် မကြီးပါဘူးလို့ဆိုတာ ကို သူချွတ်ချင်းသဘောပေါက်သွားပြီး ရှက်ရဲရဲလေးဖြစ် သွားရှာတယ်။ စောက်ဖုတ်ကိုတောင် လက်နဲ့အသာ အုပ်လိုက်သေး။

သူ့ဘေးမှာ အသာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး လက်ဝါးနု နုလေးထဲကလီးကို အသာထဲပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့လက် ဝါးနဲ့တောင်လီးက မဆန့်ဘူး. . ခပ်ကြာကြာလေးဆုပ် ထားပြီး ခတ်ဖွဖွပွတ်ပေးနေတယ်။

“စုပ်ပေးကွာ. .” “အင်း. . ကြောက်တယ်. .”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ. . ကလေးမရဲ့”

“သူ့ဟာကြီးကပါးစပ်နဲ့မှ မဆုံဘဲ”

“စုပ်ကြည့်ပါအုံး. .”

ချိုချိုသင်းဆိုတဲ့ကောင်မဟာ ပထမတော့ အိန္ဒြေ သိက္ခာတွေဆည်နေပေမဲ့အခုလို နှစ်ယောက်ထဲတွေ့တော့ လင်မယားရှုံးလောက်အောင် ကျင်လည်လှပါတယ်။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ နှာခေါင်း လန်လန်အောက်နှုတ်ခမ်း ထူထူ ပါးပြင်ရဲ့ရဲ့ မျက်တောင်စင်းစင်း ခြေမကြီးကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ခန့်မှန်းခဲ့သလို နှာကြီးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါဘဲ . . . ဖြစ်နိုင်ယင် စောက်ဖုတ်ထဲ လီးကို တစ်ချိန်လုံးထဲ လို့သာ ထားချင်တယ်ဆိုတဲ့ပုံဘဲ။

အခုလဲကြည့် . . .

ကျွန်တော်သိပ်မစည်းရုံးရတော့ဘဲ . . . ကျွန်တော့ ဝပ်ကိုစုပ်ဖို့ခိုက်မှောက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခရမ်းချဉ်သီးကြီးလို့နီရဲ့နေတဲ့ ခစ်ကြီးကို စုပ်ပါတော့မယ်။ ပထမတစ်ချက်ငုံပြီး ပြွတ်ကနဲ စုပ်လိုက်တယ်။ သူ့ပါးစပ်ခွာ လိုက်တော့လီးထိပ်မှာ အရည်တွေစိုစွတ်လို့နေလေရဲ့။ ပါးစပ်နဲ့ ခစ်ကိုသွားရည်ချွဲချွဲအမြင်တန်းလေး တတန်းဆက်လို့ပေးထားတယ်။

ပြီးတော့မှ . . . “ပြွတ်”ကနဲ . . . ထပ်စုပ်တယ်။

“အားဟား . . . ကောင်းလိုက်တာ ချိုရယ် . . . ချီးအီး . . .” လီးအရင်းကိုကိုင်ပြီး ခေါင်းကိုရှေ့တိုး နောက်ငင်နဲ့ အားပါးတရ စုပ်ယူပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ဒီအရသာကို မခံစားရတာကြာပြီမို့ အသစ်အဆန်းလို ဖြစ်နေတယ်လေ . . . သူ့လက်တွေဟာ ကျွန်တော့လှည့်တွေကိုလည်း အသာဆုပ်နယ်ပြီး ညှစ်ပေး

နေတယ်။

“ဦး . . . အား . . . အီး . . . အင်း . . . ဦး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .”

ကျွန်တော့်မှ ဖင်လေးကို ကော့ကော့ပေးရင်း အရသာသိပ်တွေနေပါတယ်။ သိပ်တော့လဲ ကြာကြာကြီး အောင့်မခံနိုင်ဘူး . . . တစ်ကိုယ်လုံးရှိုန်းကနဲ . . . ဖြစ်ပြီး ရှိသမျှသွေးတွေလဲ လချောင်းထဲဘဲ တိုးဝင်သွားလေ ရောသလားလို့ အောက်မေ့မိတယ်။

“အ . . . အ . . . အား . . .”

သုတ်ရည်တွေဟာ လီးထဲကနေ ရှိကနဲ . . . ချိုချိုသင်းရဲ့ အာခံတွင်းကို ပန်းထွက်သွားပါတော့တယ်။

“ဟင်း . . .”

နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူသက်ပြင်းချပြီး ချိုချိုသင်း တစ်ယောက် ကျွန်တော့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာပြန်ပါတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ဝါရောင်လှနေတဲ့ ကျွန်တော့သုတ်ရည်ပြစ်ခဲခဲလေးတွေ တွဲခိုနေရဲ့။ ချိုချိုသင်းက လျှာနဲ့ သိမ်းယက်ရင်း ကျွန်တော့ကို မချိုမချဉ်ပြီးပြတယ်လေ။

“ချစ်လား . . .”

“ချစ်လို့ . . . ဒီအခြေအနေထိရောက်နေတာပေါ့”

“တကယ် . . .”

“နှစ်ကယ် . . .”

ပေါက်ကရဲတွေ ပြောဆိုရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ အရသာယူရင်း ရှောက်သွားနေရဲ့။ နို့အုံတွေက တင်းမာပြီး စောက်ဖုတ်ကျတော့လဲ အိစက် ပူနွေးနေရဲ့။ ဘာဘဲပြောပြော ချိုချိုသင်းရဲ့ ဘော်ဒီဟာ ငြင်းသူမရှိလောက်အောင် လှပါပေတယ်။ ပြီးတော့ ငြင်း စရာမရှိလောက်အောင်ကို ဆွဲဆောင်မှုပြည့်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်လက်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုလို့ ချိုချို သင်းလက်တွေကရော ငြိမ်နေတယ်ထင်လား . . ကျွန်တော့်ကို အားကျမခံဘဲ လီးကိုကိုင်ပြီး တရွရွလေး ဆွပေးနေတယ်လေ။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ ငပဲကြီးကလဲ တရွရွရွရွနဲ့ ခေါင်းထောင်လာပြန်ပါတယ်။ သူ့လက်ထဲ မှာလီးဟာသံခုတ်ကြီးတစ်ချောင်းလိုပါဘဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အရင်းကနေပြုတ်ပြီး စကြာဝဠာအပြင်ဖက်ဆီကို ထိုး တက်သွားတော့မလို့ . . တယမ်းယမ်းနဲ့ပေါ့။

“ကိုသက် . . .”

သိတယ်မဟုတ်လား . . မိန်းကလေးတွေသာခေါ် တတ်တဲ့အသံမျိုး။ “ကိုသက်”ဆိုတဲ့လေသံမှာ တောင်း ဆိုမှုရော . . အမိန့်ရော မွတ်သိပ်မှုတွေပါ ပြုပြီးပါလဒ် တယ်။ မျက်လုံးတွေကလဲ ရီဝေလို့ . . ကျွန်တော် သူ့ကို

တစောင်းအနေအထားလုပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တောင်မတ်နေတဲ့ငပဲကြီးကို ဖင်ကြားမှာ ညှပ်လိုက်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်သေးဘဲ စောက်ဖုတ်ကြားနဲ့ ဖင်ကြားကို လွှဲတိုက်သလို ရှေ့တိုးနှောက်ငင်နဲ့ ပွတ်ဆွဲ ပေးနေလိုက်ပါတယ်။

“အင်း . . ဟင်း . . အို . . နို့ . . ကိုသက်ရယ် . . အိုး . . ချိုမနေတတ်ပါဘူး . . အင်းဟင်း . . ကိုသက်”

ပါးစပ်က ညည်းညူရုံတင်မကဘူး အိပ်ရာခင်းကို ပါ လက်နဲ့ ကုတ်ခြစ်ပြီး ဖင်ကို အားမလိုအားမရ ကော့ ပေးနေရဲ့ . . ကျွန်တော်လဲ သိပ်မညှင်းဆဲချင်ပါဘူး။

ဒီတော့ . .

ခပ်ဟဟလေး ပြနေတဲ့ စောက်ဖုတ်ကြားထဲ ဒစ် တော့ပြီး ဖင်ကိုနဲ့နဲ့ကော့ပေးလိုက်တယ်။ ပေါင်စေ့ထား တော့ နဲ့နဲ့ကြပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအရသာတွေမယ်မ ဟုတ်လား . . ဒီတော့ ပေါင်စေ့ရက်ဘဲ စောက်ဖုတ်ထဲ လီးကို ရောက်အောင်ထိုးသွင်းဂူတယ် . . တရစ်ချင်း ပေါ့ . . သူကလဲပေါင်ကို မသိမသာဟပေးတော့ ။

“ဖြစ် . . အား . . ဖြေးဖြေး . .”

လန့်သွားတယ်ထင်ပါ့ . . ကမန်းကတန်းတား ရှာတယ် မလုပ်ပါဘူး . . ကျွန်တော်မုဒိမ်းသမားမှ

မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦးအကျိုးရှိဘို့ လုပ်နေတာဘဲ . . ညှာ
ညှာတာတာပေါ့ . . ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို
သိုင်းဖက်ပြီး စောက်ဖုတ်ကို အသာကလိပေးနေပါတယ်
လီးကလဲ တစတစနဲ့ စောက်ခေါင်းထဲကို တိုးဝင်နေရဲ့။

“ဗြစ် . . ဗြစ် . . အင်း . . အား . . ဗြစ် . . ဒုတ်
. . အမေ” ရှိုး . . ကျွတ် . . ပျတ် . . အောင့်သွားတာဘဲ”

တကယ်ဘဲအောင့်သွားပုံဘဲ အသံက အက်တိုးသံ
ပေါက်ပြီး တုံ့ရီနေပါတယ် . . စောက်ဖုတ်ကလဲ တတ်
နိုင်သမျှလီးကို နေရာပေးသလိုနဲ့ ချဲ့ဖို့ကြိုးစားနေတယ်
ဒါပေမဲ့ တမျှင်းမျှင်းလီးကိုစုပ်နေတဲ့ စောက်ဖုတ်ဟာ
ကျယ်ပြန့်မလာဘဲ ပိုလို့သာကျပ်လာပါတယ်။ ပြီးတော့
ချို့ချို့သင်းရဲ့ ဖင်ဟာလဲ ကော့သထက်တော့ပြီးပြီလေ။

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေက သူ့စောက်စေ့ကို
ကလိပေးနေလေ . . သူ့ခမြာစိတ်တွေ ဒွိဟဖြစ်လေ
ဖြစ်နေပုံဘဲ။ ကျွန်တော့် အဆောင့် စောင့်ရမလား . .
ဒါမှမဟုတ် သူ့ဖါသာ စောင့်ရမလား။

ကျွန်တော်ကဘဲ စဆောင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သား
အိမ်ကို ဒစ်ထောက်နေပြီးဖြစ်တဲ့ လီးကို အသာပြန်ဆွဲ
ထုတ်ပြီး ဖြေးဖြေးချင်း အသွင်းအထုတ် လုပ်ပေးနေပါ
တယ်။ သူကလဲ တဟင်းဟင်းနဲ့ အချစ်ငှက်ဖျားတွေ

တက်ပြနေလေရဲ့။ တက်ရမှာပေါ့လေ . . ကျွန်တော့ဝဲ
နဲ့တွေ့ရင် အရသာမတွေ့တဲ့ မိန်းမဆိုတာ မရှိဘူး . . မယုံ
မရှိနဲ့။ ချို့ချို့သင်းတို့လိုဟာတွေဆို ပိုဆိုးတာပေါ့ . .
တမ်းတမ်းကို စွဲလို့။

ကျွန်တော်ကဆောင့် သူကစုပ်ပေါ့။ သူ့စောက်
ဖုတ်ကလဲ စုပ်အားပြင်းသမျှ ဣာထန်လို့လားတော့
မသိဘူး လီးကို ရစ်ရစ်ပြီးဆွဲနေတာများ ဒစ်တောင် ပြတ်
ထွက်တော့မလား အောက်မေ့ရတယ်။

“အင်း . . အင်းဟင်း . . အင့် . . ပြတ် . . ပြတ် . .
ဗြစ် . . အင်း . . ဟင်းဟင်း . . ကိုသက်ရယ် . . ရှိုး . .
ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် . . အိုး . . သူရယ် . . အား . . ရှိုး”

နိုးတစ်ဝက်အိမ်မက်မှာ ငြီးတွားသလိုချို့ချို့သင်း
တစ်ယောက် ရမက်သံနဲ့ ဝီတသံစဉ်တွေ ဖန်တီးနေပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကတော့ မှန်မှန်လေးဘဲ သူ့ကိုဆောင့်
ပေးရင်းကနေ လက်တွေကဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးကိုနေရာ
လပ်မရှိအောင် ရှောက်ကိုင်နေမိတယ်။

“အ . . အ . . ကိုသက် . . ကိုသက် . . အား . .
ရှိုး . . အိုး . . ဟင်း . . အိုး . . ”

စောက်ဖုတ်နဲ့လီးကို တအားကြီးဆွဲညှပ်ပြီး ချို့ချို့
သင်းတစ်ယောက်ပြီးသွားပါတော့တယ်။ ပူနွေးတဲ့ အ

ရည်တွေဟာ ရေပူစမ်းကရေတွေလို နွေးပြီးနေလေရဲ့ . .

ပြီးတော့မှ တစ်တစ်နဲ့ စုပ်အားရောသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ပြီးအောင်လုပ်ရဦးမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် . . .

သူ့ဗိုက်အောက်မှ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးခပေးလိုက် တယ်။ သူ့ပုံစံက ဖင်ဗူးထောင်းလဲ ထောင်မနေ မှောက် ရက်လဲမဟုတ်ဘဲ ဖင်ကော့ကော့လေးနဲ့ စောက်ဖုတ် လေးက ပြုထွက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဘဲ သူ့ပေါင်ကြား ထဲဖင်ကြီးမှောက်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လီးကို လက်နဲ့ အသာကိုင်ပြီး စောက်ခေါင်းထဲ ထိုးသွင်းလိုက်ပါတယ်။

“မြီ . . ပြတ် . . ပြတ် . . အ . . အား”

လီးလဲအဆုံး ကျွန်တော့်ဘော်ဒီဝိတ်ကလဲ သူ့ပေါ် ဖိကျသွားတော့ မချောခမြော အတော်အီသွားရှာမှာဘဲ။ ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့မရတော့ ကြိတ်ခံရုံဘဲရှိတော့တာ ပေါ့ . . ကျွန်တော်လဲ ချွေးတွေဟာ သူ့ဖင်ကြားမှာ ညပ် လို့ ကျွန်တော် သူ့ချိုင်းအောက်ကနေ ပုခုံးကိုဆွဲကိုင်ပြီး အားရ ပါးရအံ့ကြိတ်ပြီး ဆောင့်မိပါတော့တယ်။

“ပြတ် . . ဒုတ် . . အား . . အမေ့ . . အီး . . ပြတ် . . ဒုတ် . . အင်း . . အား . . နှိုး . . ကျွတ်ကျွတ် . . အိုး . . ဒုတ် . . အား . . ဟား . . အား . . .”

ချိုချိုသင်း ဘယ်လောက်ခံရတယ်တော့မသိဘူး

ကျွန်တော့်မှာတော့ ချွေးဒီးဒီးကျပါတယ် . . ဘာပြော ကောင်းမလဲ . . ဆောင့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆောင့် လိုက်တာ . . . “အ . . အား . . အား . . .”

“အင့် . . အား . . ကိုသက် . . ကိုသက် . . အား . . အား . . ကောင်းလိုက်တာ . . ကိုသက်ရယ်”

ကျွန်တော့်ရွှေပြန်ကနေ ဖြူပြစ်နေတဲ့ အရည်တွေ ကို စေတနာဗလပွဲနဲ့ သူ့စောက်ခေါင်းတည်း ရှုံကျသွား အောင် သွန်ထုတ်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့ ခန္ဓာထဲမှာ သွေးတွေမှ ကျန်ပါမလားလို့ သံသယဖြစ် လောက်အောင်ကို အရည်တွေ ဝလဟောစီးဝင်သွားရဲ့။ သူ့လဲ ကျွန်တော့အရည်တွေ ဆွဲစုပ်နေသလို သူ့အရည် တွေကို နောက်တစ်ကြိမ် ပစ္စလကွတ်ကြီး သွန်ထုတ် လိုက်ပြန်တယ်။ နှစ်ယောက်သား ဒီပုံစံနဲ့ဘဲ (၅)မိနစ် လောက်ဖိပ်ယူပြီး မှိန်းနေမိတယ်။

အယ် . . နောက်ဆက်တွဲတွေတော့ ခင်ဗျားတို့ နားရှုပ်မှာစိုးလို့ သိပ်မပြောချင်ဘူး . . တစ်ခုတော့ ရှိ တယ်ဗျာ . . ချိုချိုသင်းကလဲ စောက်ဖုတ်ရင်းပြီး လင် ရှာတယ်လို့ပြောရမှာပေါ့ . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ နွားမှ မဟုတ်တာ . . ခင်ဗျားရော . . ။ ဘာဘဲပြောပြော ယနေ့အထိ ချိုချိုသင်းနဲ့ ကျွန်တော်လစ်ယင် လစ်

သလို အားယင်အားသလို. . စိတ်လာယင်လာသလို
နှစ်ပါးသွားကြပါတယ်။ ခိုးစားတဲ့အရသကို ခင်ဗျားတို့ သိ
ပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ ကျွန်တော့ဘဝလေး
ကိုမုန်တိုင်းဝင်မွေတယ်ဘဲ ပြောရမလား. . လေပွေမွေ
တယ်ဘဲဆိုရမလား. . မသိဘူး။ ဗျာ . . မေသစ္စာဦး
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပါလေရော . . ဟုတ်ပါတယ်။
မေသစ္စာဦး အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်ကော်နဲ့ ဘာဆိုင်
လို့လဲ . . ဒါပေမဲ့ဗျာ . . သူ့အဖေကြီးက အတင်းဆိုင်
ခိုင်းတော့တာဘဲ . . ဒီလိုဗျ။

အဲဒီစောက်ကောင်မ မေသစ္စာဦး ကားအက်ဆီး
ဒင့်မှာ ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်လေ. . ဒီတော့ ဆေးရုံ
မှာအနည်းဆုံးတစ်ပတ်နေရတာပေါ့ . . သူ့မှာ အမေ
မရှိဘူး အဒေါ်တွေတော့ရှိတယ် . . ဒါပေမဲ့ အပျိုကြီး
တွေမို့ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းဒိတ်အောက်နေပြီ . . အ
တွေးအခေါ်မရှိတဲ့ဟာတွေ။

ဒီတော့ မေသစ္စာဦးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ အတော်များ
များဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ပုံကျလာတာပေါ့ဗျာ. .
ရုံးကိစ္စတင်မကဘူး သူ့ကိုနေ့တိုင်း သွားကြည့်ဖို့ အဖိုး
ကြီးကတာဝန်ပေးသဗျ။ သူ့အမြင်မှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့

မေသစ္စာဟာ ငယ်ငယ်ထဲက တစ်လမ်းထဲသားတွေ တစ်
ကျောင်းထဲဆင်းတွေမို့ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့
ထင်နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော့မှာ စိတ်ညစ်တာသေမတတ်
ဘဲ . . ဥပမာဗျာ. . ဆေးရုံရောက်ရင် စောက်ကောင်
မက ကျွန်တော့်ကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောဘူး ဒီ
တော့ နပ်(စ်)မတွေက ကျွန်တော့်ကို နောက်ပိုးရှူးထင်ပြီး
ပိုင်းလောင်တော့တာပေါ့. . ဘာရမလဲ ကျွန်တော်လဲ
အရေထူပြီးသားဘဲ . . နေ့တိုင်းသွားရတာပေါ့. .
နောက်ဆုံး သူ့ကိုကုတဲ့ဆရာဝန်ကတောင် ကျွန်တော့်ကို
ရည်းစားလုဖက်လိုသဘောထားလာသဗျ။

အဟဲ. . . ရီစရာပြောရအုံးမယ်. . အဲဒီဆရာ
ဝန်က ချောချောဗျ. . လူကလူငယ်တော့ မိန်းမကျစရာ
ပေါ့ဗျာ . . ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံပုတွေက သိပ်နူးညံ့
သိမ်မွေ့တော့ ကောင်မတွေ စွဲတာမဆန်းပါဘူး။

အခုလဲကြည့် . .
ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေတဲ့
မေသစ္စာဦး စောက်ကောင်မဟာ ဒီဆရာဝန်ငယ်ကို
ကြည့်ဖြူလို့ ပေါင်သာမကျိုးရင် သူ့လူနုတင်မှာ ဆရာ
ဝန်ကိုအိပ်ခိုင်းပြီး သူ့က ဧည့်ခံမဲ့ပုံ . . သူ့ဆေးရုံက
ဆင်းတော့လဲ ဆရာဝန်ငယ်ကတော့လာသဗျ။ တစ်နေ့

တစ်ခေါက် ချောင်းပေါက်မတတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်ကတော့
 တာဝန်ရှိလို့ဗျ. . အဖိုးကြီးကိုကြောက်လို့ . . ဒီနေရာ
 ကတော့ မိန်းမပိုးပြီးလာတာ . . ကောင်မကလဲ ဒီ
 ကောင်လာရင် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးခုန်ပြီး ပျော်လို့။ ကျွန်
 တော့်ရှေ့မှာမို့ထင်ပါရဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ပေါင်ပေါ် တက်မ
 ထိုင်ရုံနဲ့နဲ့ပြနေလိုက်တာ စောက်မြင်ကပ်တယ် . . တ
 ကယ်ဗျာ . . ဟိုကောင်ကလဲ ဆရာဝန်သိက္ခာမှမထိန်း
 နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိဖြစ်နေလိုက်တာ။

ဒီလိုနဲ့တစ်လလောက်နေတော့ ပတ်တီးဖြေရမဲ့
 နေ့ရောက်ပါရောဗျာ . . ဆေးရုံမှာ ဖြေမယ်ဆိုလို့
 ကျွန်တော် သူနဲ့ အဖော် လိုက်သွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ . .
 ဆရာဝန်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မ
 မြင်ဘူးသလိုကြည့်ပြီး . . ခင်ဗျား . . အပြင်မှာစောင့်
 ပါ. . တစ်ခွန်းထဲပြောပြီး . . မေသစ္စာဦးကို အတွင်း
 ခန်းထဲခေါ်သွားတယ်. . ဘာရမလဲ . . ကျွန်တော်လဲ
 သူတို့နောက်ကလိုက်ဝင်တာပေါ့. . ပြီးတော့ . . လိုက်
 ကာနောက်မှာဝင်ရပ်နေလိုက်တယ် . . မြင်လဲမြင်ပေါ့
 မမြင်လဲ ကျွန်တော့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်း
 ဆောင်တယ်လို့ဘဲ ခင်ဗျားတို့မှတ်ယူကြပေါ့. . တော်
 သေးတယ်. . ခင်ဗျားတို့လဲသိမှာပါ. . ဆေးရုံမှာ သုံးတဲ့

လူနာကတော့ လိုက်ကာကြီးတွေလေ ခေါက်လို့ ရွှေ့လို့
 ရတဲ့သံဘောင်တွေနဲ့လုပ်ထားတာ။ ကျွန်တော်လဲ တတ်
 နိုင်သမျှကွယ်အောင် လိုက်ကာကိုအသာချိုးလိုက်တယ်
 သိပ်သိသာလို့လဲ မဖြစ်ဘူး စောက်ရှက်ကွဲမှာ ပြီးတော့
 တံခါးပေါက်နားမှာဘဲနေရသေး . . အခန်းထဲ အခုမှ
 ဝင်လာသလိုလိုလုပ်ရမယ် မဟုတ်လား။

အခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်ရယ်. . ဆရာမတစ်ဦး
 ရယ်. . မေသစ္စာဦးရယ်. . ပြီးတော့ ကိုယ်ပျောက်နေ
 တဲ့ ကျွန်တော်ရယ်ဘဲရှိတယ်။ မေသစ္စာဦးကို ဆရာဝန်က
 အကျီအဝတ်အစားတွေ ပထမချွတ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဟိုကောင်မလေးက အင်တင်တင်လုပ်နေလို့ ထာဘီသာ
 ချွတ်ခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကောင်မကို ဘယ်
 လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲသိပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ဗျာ ဆရာဝန်ရဲ့ ထာဘီချွတ်ပါဆိုတဲ့အသံဟာ
 ကျွန်တော့်နားထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်လိုက်ကာ
 ကြားကနေ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီးကြည့်နေမိတယ်။

ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဝလု . . အခုစာရေးရင်းနဲ့တောင်
 သွားရည်ယိုတယ်ဗျာ. . ကောင်မရှက်ရှက်နဲ့ ထာဘီကို
 အသာကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်တယ်။ မေါင်က ပတ်တီးက
 လွဲလို့ အောက်ပိုင်းဗလာဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို

မျက်နှာမူရပ်နေလို့ ဖြူဝင်းတဲ့ အသားအရည် ဆင်စွယ်
ချောင်းကြီးတွေလို ပြောင်စင်းတဲ့ပေါင်တံတွေဗျာ ချပ်နေ
တဲ့ ဝမ်းပြင်းသားတွေ . . ။

ပြီးတော့ . . ။ ပြီးတော့ . . .

မွှေးစိမ်းနုလေးတွေပေါက်နေတဲ့ စောက်ဖုတ်လေး
ဗျာ . . ဖေါင်းမို့နေတယ် . . မေသစ္စာဦးက ရှက်လို့ ပေါင်
ကိုစိထားလို့ အကွဲကြောင်းလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကြည့်မှ
မြင်ရပါတယ်။ ဆရာဝန်နွားကတော့ မျက်နှာကြီးအဆီ
ပြန်လို့ . . ကျွန်တော်လဲ အဆီပြန်ပါတယ်ဗျာ။ မတရား
တော့ မပြောချင်ဘူး . . ခင်ဗျားရော . . ။

“ကဲ . . မချောလေး ကုတင်ပေါ်အိပ်”

ပါးစပ်ကပြောရုံမကဘူး သူ့လက်တွေက ကူသလို
ဘာလိုနဲ့ မေသစ္စာဦးကို နေရာအတော်များများ ကိုင်ပစ်
လိုက်တယ် . . စောက်ကောင်။ ပြီးတော့ . . ။

ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း ပေါင်ကပတ်တီးဖြေရ
တာဆိုတော့ . . ပေါင်ကားထားရတာပေါ့ဗျာ . . တစ်
ချောင်းကို ထောင်ထားရတယ်။ ခဏချင်းဘဲ ပတ်တီးတွေ
ကို ဖြေပစ်လိုက်နိုင်တယ် . . ပြီးတော့ . . ဟိုစစ် သည်
စစ်လုပ်နေရဲ့။

“ဖူးလာရေ . . ဝှမ်းလေးခေါက်ပေးပါဆို”

“ဟင် . . ဖူးလာက ဟိုးဘက်အခန်းဒေါင့်မှာ
ဝှမ်းသွားပေါင်းနေတယ် . . ပြီးတော့ ပြူတင်းပေါက်အ
ပြင်ကိုငေးနေရဲ့ . . ဒါဟာ သူတို့ချင်း အထာသိတွေမို့
တမင်လမ်းဖွင့်ပေးတာနေမှာပေါ့။ ထင်တဲ့အတိုင်းဘဲ
ဆရာဝန်စုတ်က မေသစ္စာဦးခြေထောက်ကို အသာပြန်
ချပြီး ပေါင်ကိုတော့ ခပ်ကားကားလေး လုပ်ထားတယ်။

ပြီးတော့ . . ။

သူ့အခုနပတ်တီးညှပ်တဲ့ကပ်ကြေးနဲ့ မေသစ္စာဦးရဲ့
စောက်ဖုတ်ကို အသာပွတ်သပ်နေတယ်။ ဟိုသေနာမ
ကလဲ အပျိုသာဆိုတယ် . . တစ်ခွန်းမှမဟဘူး။ စောက်
မွှေးတွေကို ကပ်ကြေးနဲ့ အသာပွတ်သပ်နေတယ်ပေါ့။
ထောင်လာတဲ့ စောက်မွှေးတွေကို ကပ်ကြေးနဲ့ တယုတ
ယ လိုက်ညှပ်ရင်း အဖျားတိပေးနေတယ်လေ။ ဘယ်
လောက်စောက်မြင်ကပ်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းလဲလို့
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စောက်မြင် မကပ်အားပါဘူး . . မနာ
လိုခြင်းကသာ လွှမ်းမိုးနေတယ်။ ပြီးတော့ . .

ကျွန်တော်အာတွေခြောက်နေတယ် . . ကျွန်
တော့်ကို မေသစ္စာဦးခြေဆင်းပေးထားတော့ သူ့
စောက်ဖုတ်ဟဟလေးမြင်ပြီး ရောင်နီသန်းနေတာကို
မချင့်မရဲတွေ့နေရတယ် . . ကျွန်တော့်လီးဟာလဲ

ဘောင်းဘီကိုထိုးခွဲတော့မလိုအတင်းရုန်းကန်နေရဲ့။ အတော်ဝေးဝေးကနေကြည့်တာတောင် စောက်မွှေးတွေဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခုထောင်တော့ဘဲ ညီညာနေတာကိုတွေ့ရတယ်။

ဟိုကောင်မ ဘာလုပ်နေတယ်ထင်လဲ။

မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်နေတယ်လေ။

ဟိုစောက်ကောင်က ကပ်ကျေးဘေးချပြီး စောက်ဖုတ်ကို အသာလက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။ အကဲစမ်းနေတာထင်ပါရဲ့။ ဟိုဆရာမကလဲ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားပြီလားမသိ... လုံးဝကိုဒီဖက်ပြန်မလှည့်ဘူး။

ကျွန်တော်ကြည့်နေတုန်းမှာဘဲ ဆရာဝန်ရဲ့ လက်ခလယ်ဟာ မေသစ္စာဦးရဲ့ စောက်ဖုတ်ထဲ နစ်ဝင်သွားတာကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ နှမြောသလိုလို ဘာလို့လို့ကြီးနဲ့ဗျာ... ဒီကောင့်လက်ခလယ်ဟာ စောက်ဖုတ်ထဲဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ဗျာ... မေသစ္စာဦးကလဲ ဖင်ကိုမသိမသာကော့နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်... တောက်... "မြွတ်..."

လက်ခလယ်ထုတ်သံဟာ တော်တော်ကျယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝှမ်းပြုတ်နေတဲ့ ဖူးလာ မကြားရဘူး မထူးဆန်းလား... ကျွန်တော့်ရင်ထဲကကို ကြားလိုက်

ရတယ်ဗျာ... ဒီတော့ မချောက မျက်လုံးလေးဖွင့်ပြီး ဒေါက်တာစုတ်ကို ချစ်ရည်ရွန်းတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်နေရဲ့ ဟိုကောင်က တဏှာရှုပြုံးပြုံးပြတော့ ရှက်သလိုလေးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးရင်း မျက်စေ့ပြန်မှိတ်သွားတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုကောင်ပိုဆိုးလာတယ်။

ကောင်မလေး စောက်ဖုတ်ပေါ် မျက်နှာအုပ်ပြီး လျှာရှည်ကြီးကို စောက်ဖုတ်ကြားထဲ ဒါးတစ်ချောင်းလို ထိုးသွင်းလိုက်ပါတော့တယ်။ "ဟင်း..."

အသံကိုထိန်းပြီး သက-ဂ်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ လျှာကိုထဲ့ပြီး ဘယ်လိုလုပ်နေသလဲမသိဘူး... မေသစ္စာဦးကတော့ ကုတင်စောင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းနေလိုက်တာဗျာ... ကျွန်တော်တောင် လာချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်... ခြေထောက်တွေကိုလဲ ကွေးချည်ဆန်ချည်နဲ့ အပျိုသိက္ခာကို မထိန်းတော့ဘူးလားမသိဘူး။

ကျွန်တော်သည်းငြီး မခံနိုင်တော့ဘူး... ဒေါသလဲ ထွက်လာပြီ... ဒါကြောင့်... အသံမကြားအောင် အခန်းပြင် ပြန်ထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့...။

တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်တယ်... ချက်ချင်း

ကျွန်တော့်ဆီလေရွှန်နဲ့ ရောက်လာတယ် . . ဒီတော့ ကျွန်တော်က စောက်ကောင်မလို့ လွတ်ကနဲ ထွက်သွား ရောဗျာ . . ဒီပါးစပ်ကလဲ ဒါကိုကောင်မက ဘယ်လိုက နေ ဘယ်လိုကျွန်တော့်နားရောက်လာတယ်မသိဘူး . . ဖြန်းကနဲ အသံနဲ့ ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားတယ်။ ပြန်လုပ် မလို့လက်ရွယ်ပေမဲ့ အာခံတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ သူ့ မျက်နှာတွေကိုမြင်တာနဲ့ မရွိုက်ချင်တော့ဘူး။

“တောက် . . .” “ဟင်း . . .”

အနိုင်ရတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ကော့ကော့လေးထွက်သွားတဲ့ ဒီကောင်မကို နတ်နတ်စင်းပစ်ချင်လိုက်တာဗျာ . . ဒါပေ မဲ့လေ . . ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး . . ကျွန်တော့စိတ် တွေ အရင်နဲ့ မတူဘဲ ပျော့ညံ့နေတယ် . . ကျွန်တော် ခါတိုင်းလို ပျော်ရွှင်မှုမရှိတော့ . . ဘာလို့မှန်းလဲမသိဘဲ . . စိတ်ညစ်နေမိတယ်။

ဒီတော့ . . ယစ်ရွှေရည်အပြင်းနဲ့ နေမိတော့ တယ်လေ . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ခါတိုင်းလို မသိမိတော့ ဘူး . . မေသစ္စာဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သတိရမိ တိုင်း ရင်မှာ နက်နက်နဲနဲနာကျင်မိတယ် . . အို . . သူ့ကို ကျွန်တော်သိပ်မှန်းတယ်ဗျာ . . အလုပ်ထွက်တို့ အဖိုးကြီးကို ပါးစပ်ဟတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နလံမထူနိုင်

အောင်ပြောတော့ . . မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး . . ဒီကောင်မ ရုပ်ကိုကြည့်တို မကြည့်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော်အရင်က ကူညီခဲ့တဲ့ ချိုချိုသင်းတို့ . . နိတာခွေတို့ဟာ အခုဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကူနေကြပြီ အလုပ်လဲမတွင် မှန်ကန်တိကျမှုလဲမရှိဖြစ်လာတော့ ကျွန် တော့ကဏ္ဍက ဖင့်နွဲ့မှုတွေဖြစ်လာပါတယ်။

“ဒါကြောင့် . . ဟိုမချောနှစ်ယောက် သူတို့အလုပ် တင်မကဘူး ကျွန်တော့်အလုပ်ပါမစ်ပေးစာတွေ ဝိုင်းရော ပေးနဲ့ပေါ့ . . တစ်ခုထူးတာက မေသစ္စာဦးဟာ ကျွန် တော့ရဲ့ ကမောက်ကမအဖြစ်ကို တစ်ခွန်းမှမဟဘူး မျက် လုံးပြူးပြူးတွေနဲ့တော့ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိမသာဘဲ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တစ်လုံးလုံးဖြစ်နေတာ တွေ ပေမဲ့ မမြင်သလို သူ့အလုပ်သူလုပ်နေရဲ့ . . ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး . . ကျွန်တော်အလုပ်ခွင်မှာပါ အရက် သောက်မိတယ် . . မကျေနပ်လို့ဖြုတ်ချင်လဲဖြုတ်ပစေ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မတားဘူး . . ချိုချိုသင်းဆိုလဲ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာမို့ ကျွန်တော်လုပ်သမျှ အကောင်း ဘဲထင်တယ်။ မေသစ္စာဦးဆီကတော့ ဘာမှကြားဖို့ အစ ထဲက မမျှော်လင့်ထားဘူး . . အဖိုးကြီးဆီ သတင်း မရောက်အောင် ဖုံးဖိထားလို့ . . အဖိုးကြီးတော့မသိဘူး

ဝါပေမဲ့ ခိပ်မိပုံဘဲ . . ဘာမှမပြောပြန်ဘူး။

ကျွန်တော့်ကိုတားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ် . .
ရီတာရွှေ။

“ကိုသက်ရယ် . . အရက်မသောက်ပါနဲ့ . . ကို
သက်အရမ်းရုပ်တွေကျနေပြီ . . တဲ့ . . ချိုချိုသင်းနဲ့
ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောသလို ချော့မော့ပြောရှာ
တယ် . . ဟိုနေ့က ကျွန်တော်အန်တော့လဲ မရွံ့မရှာ
သုတ်သင်ပေးရှာတယ်။ မောင်နှမစိတ်ခါတ်ရှိပါတယ်။
သူက ကျွန်တော့်ထက် (၄)နှစ်လောက်တော့ကြီးတယ်
ပီတော့ မောင်လေးတစ်ယောက်လို သဘောထားမှာ
ပေါ့ . . အစစအရာရာ အနှံ့အတာခံရှာပါတယ်။ ချိုချို
သင်းက တဏှာဖတ်ကို သူ့ရဲ့ဆက်ဆံမှုဟာ မီးလိုပူ
လောင်တယ်။

ရီတာရွှေက ကျွန်တော့်ကို မိုးရိုးသားသား မေတ္တာ
နဲ့စောင့်ရှောက်လို့ သူ့ဆီက အေးမြမှုတွေခံစားနေရ တယ်
တန်းလုံးက သူ့ကို မမလို့ခေါ်သလို ကျွန်တော်ကလဲ
မမဘဲ ခေါ်ပါတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော်ရယ် . . ရီတာ
ရွှေရယ် . . ချိုချိုသင်းရယ် . . နေ့လယ်စာ အတူတူစား
ညနေအတူပြန် လက်ဘက်ရည်အတူသောက်။ တပူးတွဲ
တွဲဖြစ်နေပြီလေ . . မေသတ္တဦးက တစတစ စည်းပြင်ကို

ရောက်မှန်းမသိရောက်နေရဲ့ . . ဝါပေမဲ့ တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်ဘဲ ဖါသိဖါသာနေနေရဲ့ . . မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ရဲ့ ဖေးမမှုကြောင့်ထင်ပါရဲ့ . . ကျွန်တော်လဲ တဖြေး
ဖြေးအနေမှန်လာတယ် . . ဝါပေမဲ့ အရက်ကိုသိပ်ကြိုက်
နေလို့ မြန်းကနဲ မဖြတ်နိုင်ဘူး . . ပိုတောင်သောက်
မိသေးတယ် . . ။

အခုနောက်ပိုင်း ချိုချိုသင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့
အိမ်မှာ နေတိုင်းလာအိပ်တယ် . . သူ့မိဘတွေကိုတော့
အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြတာပေါ့ . . ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ ခရီး
ထွက်မယ်တို့ . . အိုဗာတိုင်ဆင်းမယ်တို့။ ဝါကြောင့်မို့
ထင်ပါရဲ့ ချိုချိုသင်း အပြင်းဖျားပြီး ရုံးကတစ်ပတ် အနား
ယူရတယ် . . မဖျားဘဲခံနိုင်ရိုးလား . . ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ဆုံရင် ညအိပ်တယ်လို့မရှိဘူး . . တကျော့
ပြီး တစ်ကျော့ ကျော့နေတာကိုး။ မနက်မိုးလင်းရင် သူ
ရော ကျွန်တော်ပါခွေယိုင်ဖြစ်လို့ . . ဝါပေမဲ့ ရမက်မီး
တွေက မငြိမ်းနိုင်ဘဲ ဟုန်းဟုန်းသာ တောက်လောင်
နေတယ်။

ချိုချိုသင်းဖျားပါရော . . မှတ်မှတ်ရရ စနေနေ
မိုးသဲကြီးမဲကြီး မနက်ကစပြီးရွာနေလိုက်တာ မတိတ်
တော့ဘူး . . ကျွန်တော်သူ့ရောက်မလာတာနဲ့ အရက်

ကလေးတွေတွေနဲ့ သူ့အိမ်ကို ကားနဲ့လိုက်သွားမိတယ်
 ဟိုရောက်မှ အပြင်းဖျားနေတာတွေရတယ် . . . ခွင့်စာ
 ယူပြီး ပြန်ညောင်းခဲ့ရတယ် . . . ညနေရောက်တော့ မိုး
 သဲသဲထဲကဘဲ သူ့ဆီကို ကျွန်တော်နဲ့ ရီတာရွှေ သွား
 ကြည့်ဖြစ်တယ်။ စနေမိုးမို့ထင်တယ် . . . နေ့ဆက်ပြီးရွာ
 နေရဲ့ . . . တနင်္ဂနွေ . . . တနင်္လာ . . . မိုးကမစဲဘူး .
 . အနဲဆုံးဖွဲဖွဲတော့ကျနေရဲ့။ ရာသီဥတုက စိမ့်နေအောင်
 အေးတယ် . . . ဒီတော့ကျွန်တော် အရက်ပိုသောက်ဖြစ်
 တယ် . . . အခုဆို ချိုချိုသင်းအစား ရီတာရွှေက ကျွန်
 တော့ကိုထိန်းနေရပြီ . . . သူ့ကိုတော့ သနားတယ် . . .
 ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်လေ။
 ကျွန်တော်အရက်သောက်ပေမဲ့ ဖန်တုံးကလို ထိုင်းပိုင်း
 မနေဘူး . . . ရီဝေယစ်မူးစွာနဲ့ အလုပ်တွေကြိုးလုပ်နိုင်
 ခဲ့တယ် . . . ဒါကြောင့် ညဉ့်နက်မှ ရုံးကပြန်တယ် . . .
 ရုံး မှာကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်တာပေါ့။

ချိုချိုသင်းခွင့်တိုင်ပြီး (၅)ရက်မြောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
 ပေါ့ . . . ဘာမှားသွားလဲမသိဘူး . . . နေ့လယ်ပိုင်းမှာ
 ကျွန်တော်အံ့တယ် . . . ရီတာရွှေခပြာ ချွေးပျံအောင် ပြုစု
 လိုက်ရတယ် . . . မသက်သာတာနဲ့ ဆေးခန်းဆီကို ကိုယ့်
 မါသာထွက်ခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆေးခန်းမရောက်ဘူး . . . ဘားဆိုင်တစ်
 ဆိုင်ဝင်ပြီး တစ်ပုလင်းသောက်အပြီး အံ့ပြစ်လိုက်တယ်။
 ဝေဒနာတွေ ယူပစ်သလိုပျောက်သွားရောဗျာ . . . မူးတာ
 တော့တော်တော်မူးတယ်ဗျ။ ရုံးပြန်ရောက်တော့ (၄)နာ
 ရီထိုးပြီ . . . ဒါပေမဲ့ မိုးအုံ့ပြီးသဲကြီးမဲကြီးရွာနေလို့ (၇)
 နာရီလောက်ထင်ရတယ်။ ရောက်ပြီးခဏနေတော့။

“မမ . . . မသစ်ပြန်တော့မယ် . . . မမတို့ပြန်ရင်
 တံခါးတွေသေချာပိတ်ခဲ့နော်” မွေးစင်းနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့
 ဝဏန်းတွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
 မေသစ္စာပြန်သွားပါတယ်။ ဒီအချိန်ဟာ ရီတာရွှေအ
 တွက်လဲ ပြန်ချိန်ရောက်ပြီဘဲ . . . ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်
 ကြီးတဲ့ ရီတာရွှေ ကျွန်တော့်ကို ထားမပစ်ခဲ့ရက်ဘူး
 ထင်တယ်။

“ကိုသတ် . . . ပြန်စို့ . . . နောက်နေ့မှ ဆက်လုပ်
 တာပေါ့” “ဟင့်အင်းမမရယ် . . . ကျွန်တော်ဈာန်ဝင်နေ
 တယ်” “ခက်တယ်ဟယ် . . . မောင်လေးကလဲ . . . လိမ်
 မာပါတယ် . . . မမဒီနေ့ ကိစ္စလေးတွေရှိတယ်ကွယ် . . .
 မောင်လေးကို စောင့်မနေနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို . . . ပြန်လေ . . . ကျွန်တော်ဘာသာနေနိုင်
 ပါတယ်” “အို . . . မင်းကို ဒီပုံကြီးနဲ့ ဘယ်ထားခဲ့နိုင်မလဲ

လာပါကွယ်. . မောင်လေးကလိပ်မာသားနဲ့”

“ဟင့်အင်း. . မမရယ်. . ကျွန်တော်ဘာသာနေပါရစေ” “ဟင်. . မင်းနဲ့တော့ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်”

ကျွန်တော့် ကို စကားရပ် ပြောနေ ရာကနေ ကျွန်တော့ဘေး စားပွဲစောင်းကို တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး ချူသံပါအောင် ညီးပါတော့တယ် . . အမှတ်တမဲ့ဘဲ ကျွန်တော် ရီတာရွှေကိုမော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ရီဝေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ အောက်ကနေပင့်ကြည့်နေလို့ သူဟာ နတ်သမီးတစ်ပါးလိုလှနေတယ် . . ခါးထိရှည်တဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားလေရဲ့။ ရင်အစုံဟာ နိမ့်ချိုမြင့်ချိုနဲ့ ကျွန်တော့ကိုပိုမူးစေတယ်။ လက်ပိုက်ထားလို့ ရင်သားအလှဟာပိုပြီး မို့မောက်နေရဲ့။

ကျွန်တော်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ မမသိပ်လှတယ်။ ကျွန်တော့သွေးတွေဆူဝေလာပြီ . . ဒါကြောင့်. . ဆတ်ကနဲ ထရပ်ပြီး မမကို အားရပါးရကြီးသိုင်းဖက်လိုက်မိတယ် . . ပြီးတော့ တွဲရွဲနေတဲ့ မမနှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ကျွန်တော့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ အားရပါးရ ဖိစုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

“အို. . ပြတ်. . အင်း. . ဟင်း. . အင်း. . ဟင်း. . အင်း” မမအတင်းရုန်းတာပေါ့. . လန့်လဲလန့်သွားပုံဘဲ. . ကိုယ်ကပေတ္တာစစ်နဲ့ စောင့်ရှောက်နေတဲ့

ကောင်လေးက ဒီလိုလုပ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ မမကို မှင်သက်မိသွားစေပါတယ်။

သူနှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ထိန်းမရအောင်တုန်ရီနေရဲ့ . . ကျွန်တော့်ကို ထုတယ်. . ရှိုက်တယ်. . ရုန်းတယ်. . ကန်တယ်. . မရပါဘူး။ မုန်ယိုနေတဲ့ ကျွန်တော့အားကို မမဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ကိုယ်ထဲနေတဲ့ မမရဲ့အဖြစ် . . နဂိုရ်ကမှ ကျွန်တော် ဆိုတာ သွေးဆိုးတဲ့ကောင်. . ဒါဟာ မမအပြစ် ကျွန်တော့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ခဏနေတော့ သူမောလို့ ထင်တယ် ငြိမ်ကျသွားတယ်. . ဒါကိုကျွန်တော် အခွင့်ကောင်းယူပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်ထွက်လှမတတ်စုပ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ပြတ်. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဟော . . ဟင်း”

နှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ဘဲ. . မမမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေဝေနေတယ် . . ကျွန်တော့်ကို အဓိပ္ပါယ်ဖော်မရတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေရဲ့။ “သွားစို့နော် . . မောင်လေး”

ရွှက်ရွှက်ဝင် သူ့အသံဟာ ဝိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်
ကို နှိုးဆွလိုက်ပါတယ်။ "ဟင့်အင်း.. ." သူ့ကိုတစ်ခါပြန်
ဖက်ပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့ အနမ်းရှည်ကြီးကို ပေးပစ်လိုက်
တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မမရုန်းဘူး . . ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်
ခမ်းတွေဟာ အေးစက်မာကျောနေတယ် . . ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာတော့ တောင့်ကနဲဖြစ်သွားမိတယ် . . လူပါး
ဝလှချည်လားလို့ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုစေတနာနဲ့ စောင့်ရှောက်
ခဲ့တာတွေကို မေ့သွားပြီလေ။ တကော့အမှောင်က ကျွန်
တော့ဆင်ခြင်တုံတရားတွေကို ဖုံးလွှမ်းထားတယ် . .
မမရဲ့အလှဟာ ကျွန်တော့်ကို ရမက်မီး တငြီးငြီး
တောက်လောင်စေတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့အကျင့်ပါနေတဲ့ လက်ဟာအငြိမ်မ
နေတော့ဘူး မမရဲ့ထွားကြိုင်းတဲ့ နို့အုံကို ရှောက်ကိုင်
နေတယ်။

"အို . . . အို . . မလုပ်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ် . . နော်
နော် . . မမ . . မမ . . ကိုသနားပါအုံးနော် . . ကိုသက်
ရယ် . . အိုး . . ." "မြ . . ." ကျွန်တော်အရှိုင်းစိတ်တွေ
ဝင်နေပြီလေ . . မမရဲ့အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ကကိုင်ပြီး ဆွဲ
ဖြုတ်လိုက်တယ် . . ပြီးတော့ ဘရာစီယာကိုပါ ဆွဲ ဖြုတ်
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ထင်သလိုဖြစ်မလာဘူး . . မမ

လုံးဝတုန်လှုပ်ဟန်မပြဘဲ သူ့နှို့တွေကိုသာ လက်နဲ့အုပ်
ပြီး တားရှာတယ်။ "မင်းလွန်နေပြီ ကိုသက် . . မမရဲ့
စေတနာတွေကို စော်ကားတယ် . . မင်းသိပ်မိုက်ရှိုင်း
တယ်" "မမကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်" တစ်ခန်းလုံးဟိန်း
သွားအောင် ကျွန်တော် အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့စားပွဲပေါ် မမကို ဖိတွန်းပြီး သွေးစုတ်ဖုတ်
ကောင်တစ်ကောင်လို မမရဲ့ လည်တိုင်နုနုကို သွားတွေနဲ့
ခဲပြီး အသးရပါးရ စုပ်လိုက်မိတယ်။

"အား . . ." သွေးတွေရဲ့ ငံကျိကျိအရသာနဲ့အ
တူ မမရဲ့ နာနာကျင့်ကျင့်အော်သံကို နားထဲမှာ ကြား
လိုက်ရတယ် . . ပြီးတော့ ဝမ်းပမ်းတနဲ့ ရှက်သံတိုးတိုးကို
ကြားလိုက်ရတယ် . . မသနားနိုင်တော့ဘူး . . အတင်း
အုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်တွေကို အတင်းဘဲ ဆွဲဖယ်
ပစ်လိုက်တယ် . . ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်တွေနဲ့ နို့အုံ
နှစ်ခုလုံးကို ခပ်နာနာ ညှစ်ဖိနယ်နေမိတယ်။ နာလို့လား
ဘာလားတော့မသိဘူး . . မမရင်ကျောကျောတက်လာ
ပါတယ်။ မမမျက်လုံးအိမ်ကနေ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ
ရဲ့ . . အသံတော့ လုံးဝမထွက်ဘူး . . သူ့နှုတ်ခမ်း
သား တုန်တုန်လေးကို ယုယုယယ စုပ်လိုက်မိတယ်။
လုံးဝမတုန်ပြန်ဘူး . . အသာအောက်ကိုရှောက်ပြီး

ကျောက်ဖြူသားလို လုံးဝန်းတောက်ပနေတဲ့ နို့အုံ တစ်ဖက်ကိုလျှာနဲ့ လိုက်ယက်ပေးနေမိတယ် . . လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကျန်တဲ့နို့အုံကို ညှစ်နယ်ဆဲဘဲ။

“ပြတ် . . အင်း . . အင့် . . ဟင်း . . ”

နို့အုံကြီးနဲ့မလိုက်အောင် သေးငယ်လှတဲ့ ပတ္တမြားနီနီလေးကို ပါးစပ်ထဲဝုံလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ ရေပျော်သွားတဲ့အထိစုပ်နေတယ် . . မမဟာ ဘယ်လိုဘဲ တင်းခံခံ မရပါဘူး . . ရင်သားတစ်ဖက်ကော့တက်လာတယ် အသက်ရှူသံလဲ ပြင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ . .

နို့အုံဟာတင်းပြီး နို့သီးလဲ မာတောင်လာတယ်။ ကျွန်တော့်စုပ်အားကြောင့် . . နို့အုံဟာ နီရဲလို့နေပြီ။

နောက်တစ်ဖက် . . ။

မမ . . အငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘူး . . နဲနဲလွန်လာတယ် . . သူ့စောက်ဖုတ်ကို ကျွန်တော့်ခိုက်နဲ့မိပြီး ပွတ်ပေးနေတာလဲ လုံးဝအနေမပြောင့်နိုင်ဘူး စောက်မွှေးတွေရဲကြမ်းရှုရှုအတို့တောင် ကျွန်တော် ခံစားနေမိသလိုဘဲ။ နို့စို့လို့ ကျေနပ်တာနဲ့ မမရဲ့ ဗိုက်သားပြင်ကို ရှောက်ယက်ပေးနေမိတယ်။

မမကတော့ စားပွဲမှာ ပက်လက်ကလေး။

“အိုး . . မ . . မလုပ်ပါနဲ့ . . တိုသက်ရယ် . . ”

မမတောင်းပန်ပါတယ် . . မင်းကျေနပ်သင့်ပါပြီ။

သူ့ထဘီကို ဆွဲဖြေလိုက်တော့ သနားစရာ တောင်းပန်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . ကျွန်တော် မသနားနိုင်တော့ဘူး . . မသနားနိုင်တော့ဘူး . . ။

“ဗြ . . အမေ . . ဟင်းဟင်းဟင်း . . မင်းသိပ်ရက်စက်တယ် . . ကိုသက်ရယ် . . မမကို မသနားဘူး”

ထဘီကျွတ်သွားလို့ ပင်တီလေးကို စိတ်မရှည် စွာနဲ့ ဆွဲဖြေပစ်လိုက်လို့ သူ့မြောလန့်ဖြန့်သွားရှာတယ်။ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပါးစပ်ထဲရောက်အောင် ခုန်ထစေပါတယ်။ စောက်ဖုတ် . . ဟုတ်ပါတယ် စောက်ဖုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သရ်သီးကိုခြမ်းပြီး တင်ထားသလို ဖောင်းမို့နေတယ်။ အမွှေးတွေကလဲ သပ်ရပ်စွာ တြိဂံပုံအုပ်ဆိုင်းနေရဲ့။ အကွဲကြောင်းကြားကနေ စောက်စေ့လေးဟာ အပြင်ကိုလက်တစ်ဆစ်လောက် ပြုထွက်နေတယ်။

ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ကြာ ငေးနေတယ်မသိဘူး မိုးချိန်းသံတစ်ချက်ကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ဖော်မိကာအုပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ကို မမကို အပေါ်ထပ်တွန်းတင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်တွေကို မပြီး ခူးထောင်ပေါင်ကား အနေနဲ့စားပွဲပေါ် ချ

တင်လိုက်တယ် . . အဖျားမှာတင်ရုံလေးဘဲရှိတယ်။

စားပွဲရှေ့မှာ ကျွန်တော် ခူးထောက်ချလိုက်တယ် တုန်ရိုက်တဲ့ လက်တွေနဲ့ မမရဲ့ အဆီဝင်းနေတဲ့ စောက်ဖုတ် အိအိနှစ်လွှာကို အသာဟလိုက်ပါတယ်။ အတွင်းသား ဟာ သလဲသီးကိုခွဲလိုက်သလို နီရဲနေတယ် . . ပြီးတော့ သန့်ရှင်းတောက်ပနေတယ်လေ။ စောက်စေ့ဟာ သူတ ထူးတို့ထက်ရှည်ပြီး ချွန်မြနေတယ်။ အဲဒါကြီးနဲ့ ဗျက်လုံး သာ ထိုးမိရင် အဟား . . . ။

ကျွန်တော့်လျှာကို ထုတ်ပြီး အဲဒီစောက်စေ့ကို သိမ်းယက်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လျှာပြားကြီးနဲ့ စောက်ဖုတ်အစအဆုံးကို တပြတ်ပြတ်ယက်နေမိတယ်။ ယက်ယင်းနဲ့ ပြုံးမိတယ် . . မမက ဟန်မှ မဆောင်နိုင် တော့ဘဲ ဖင်လေးကော့ကော့လာတယ်လေ။ ကျွန်တော့ တံတွေးတွေနဲ့ ရောပြီး စောက်ရည်တွေပါကျလာတယ်။ စောက်ဖုတ်တစ်ခုလုံး ရွဲအိနေတယ်။ စောက်စေ့ဟာလဲ စပီနိုမီတာကလက်တံလို တဆတ်ဆတ်ခါနေတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်လျှာကို စောက်ခေါင်းထဲ ရှောင်ကနဲ ထိုးသွင်းလိုက်ပါတယ်။ ချွဲကျိပြီး ငံတံတံအရသာနဲ့အတူ လျှာတစ်ချောင်းလုံး စောက်ခေါင်းထဲ နှစ်ဝင်သွားတယ်။ အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားတွေက လျှာအရင်းပတ်လည်မှာ

တိတိရိရိ ဇွပ်နေလေရဲ့။

“အ. . အား. . အ. . အာ. . ပလပ်. . ပြတ်. . ဟင်း. . အိုး. . အား. . ”

ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ . . မမဟာ အခုဆို ဖင်ကို ကော့ကော့ပေးရုံတင်မကဘူး ပါးစပ်ကပါ ရမက်သံတွေ ကိုထုတ်လွှတ်နေပြီ။ ဟုတ်လား. . ကြီးမားစွင့်ကားတဲ့ ဖင်ကြီးကိုကော့ကော့ပေးတဲ့ မမဟာ ဟက်စလာမဂ္ဂဇင်း ထဲက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တွေကို နောက်ကောက်ကျသွား စေပါတယ် . . ဖြူဖွေးနူးညက်တဲ့အသားအရည်ဟာ မိတ်ကပ်ကူစရာမလိုဘဲ မီးရောင်အောက်မှာ ပုလဲလိမ်း ထားသလို ဝင်းလက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မမ စောက်ဖုတ်ထဲ ခေါင်းထိုးတော့မတတ် လျှာနဲ့ အားရ ပါးရကြီးယက်နေမိတယ် . . အားမရတဲ့အဆုံး စောက် ဖုတ်နှစ်လွှာကို လက်မနှစ်ချောင်းနဲ့ အတင်းဖြဲနေမိတယ်။

“အ. . အား. . အား. . ဟား. . ဟား”

မမစောက်ဖုတ် ထဲက အရည်ပျစ်ချွဲတွေ ဒလဟော ကျရုံမကဘူး ဆီး ချောင်းထဲက သေးတွေ ရှူးကနဲ ကျွန် တော့မျက်နှာဆီ ပန်းထွက်လာတယ်။ အခန်းထဲမှာ ယူဇို ယားခုံးလွမ်းသွားတယ်။

မမဘိန်းမှိုန်းသလိုမှိုန်းနေပြီ . . ဒီတော့ ကျွန်

တော် ကမန်းကတန်း ဘောင်းဘီတွေကို ချွတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ အခုမှဘဲ အကျဉ်းကျနေတဲ့ ငပဲကြီးဟာ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် လောကအလယ်မှာ ခေါင်းမော်နိုင်
တော့တယ် . . မမကို ရှေ့နဲ့နဲ့ ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ သူ့စောက်ခေါင်းဝမှာ ဝစ်ကိုတော့ပြီး အသာဖိ
သွင်းလိုက်တယ် . . ။

“ဗြစ် . . ပြတ် . . ဗြစ် . . အိ . . အား . .
ဗြစ် . . အ . . ဗြစ် . . ခုတ် . . ဖေါက် . . အား . .
အမေ . . ဟင်းဟင်း . . နာတယ် . . ပြတ် . . ခုတ်
. . အား . . ”

ကျွန်တော် သိပ်မညာနိုင်ဘဲ လီးကိုသာ စောက်
ခေါင်းထဲ အဆုံးရောက်ဘို့ အတင်းထိုးသွင်းမိတယ် . .
မမကတော့ ထွန်ထွန်လူးလို့ပေါ့ . . မတတ်နိုင်ဘူးလေ
. . လီးဟာ တင်းကြပ်တဲ့ စောက်ခေါင်းကို အတင်းထိုး
ပြီး တအိအိဝင်နေရာကနေ အပျိုစင်မှေးကို ထိုးခွဲလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ သားအိမ်ကိုထောက်မိတယ် . . ရှေ့
ကို လက်နှစ်ဆစ်လောက် ဆက်တိုးဝင်သွားတော့ မမ
ခိုက်သွားမှာပေါ့ . . ကျွန်တော့် သူ့ဒူးခေါက်ကွေးကို
အသာဖိတွန်းပြီးလီးကို တစတစနဲ့ ကျင့်ပြီး ထုတ်သွင်း
လုပ်ပေးမိတယ်။ လီးမှာသွေးတွေ ရွှဲနေလို့ မမဟာ အခု

မှ ပန်းဦးဆွတ်ခံရတာလို့ ဝမ်းပမ်းတသာ သိလိုက်တယ်
တစတစ သူ့လဲအရသာတွေလာပြီထင်တယ်။

“ပြတ် . . ပြတ် . . ဟင်းဟင်း . . အင်း . .
ခုတ် . . အ . . အင်း . . ကိုသက် . . ကိုသက်”

ကျွန်တော် သူ့ဒူးခေါက်ကွေးတွေကို လွတ်ပြီး
ခါးမှာ အသာချိတ်လိုက်တယ် . . သူ့ကလဲ ကျွန်တော့
ခါးနောက်မှခြေကျင်းဝတ်ချင်းချိတ်ထားရဲ့။ သူ့ပေါ်
မှောက်ချပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်နေမိတယ် . . အခုတော့
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ကြိုလင့်နေလို့ မြင်းပြီး
ဆောင့်နေတာ တစ်နာရီကျော်သွားတယ်။ မမလဲ သိပ်
အရသာတွေ နေပြီမို့ ကော့ပေးတတ်ပြီလေ . .
မိနစ်ခြောက် ဆယ်အတွင်း . . မမသိပ်ပြင်းလဲ သွားပြီ။

“အ . . အ . . မမ . . မမ . . ”

“အင့် . . ဆောင့်လေ . . ကိုသက် . . အား ”
နှစ်ယောက်သား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ပြီး ပြိုင်
တူ ပြီးသွားကြတယ် . . မမရဲ့နှုတ်ဖျားကနေ ဟိုးအဝေး
ဆုံးကလာတဲ့ အသံနဲ့ . . .

“မမချစ်တဲ့ . . မောင်လေးရယ်တဲ့ . . . ”

xxxxxx